

**N:o 45.**

Herr C. A. Oléhn, om förhöjning i tullen å arbetade trävaror.

Frågan om huru vida vår industri bör skyddas eller icke skyddas medelst högre införseltull, derom äro meningarne mycket delade, ty då somliga anse, att ett långt utsträckt tullskydd är till gagn icke allenast för industrien och industriidkarne utan jemväl för landet i sin helhet, anse deremot andra att dylika tullar äro till fördel endast för ett färre antal industriidkare. Om en sak torde man dock lättare kunna enas, nemligen derom att den lilla industrien, den i hemmen bedrifna slöjden, bör uppmuntras och, der så nödigt är, äfven skyddas. Man kan, hoppas jag, enas om ett dylikt skydd, emedan fördelarne deraf icke komma de större arbetsgifvarne till godo, utan fördelarne tillfalla direkt arbetarne sjelfva.

Bland de delar af vår industri, som af ålder drifvits såsom husslöjd, intager otvifvelaktigt tillverkningen af billiga möbler ett framstående rum. I flera delar af vårt land har befolkningen haft till sin hufvudsakligaste sysselsättning möbelsnickeri, som åt tusentals familjer lemnat ett nödortigt uppehälle. Särskildt i nordligaste delen af Halland har så varit förhållandet.

Som emellertid under senare tider införseln från utlandet af billiga, fabriksmessigt tillverkade möbler — vackra men ovaraktiga — allt mera tilltagit, hotas äfven denna återstod af vår tynande husslöjd att äfvenledes gå under.

Under år 1884 infördes sålunda snickeriarbeten af gran eller furu, utan betsnung eller målning, 403,930 kilogram; af samma träslag, med betsnung, målning eller lackering, 47,078 kilogram; af alm, ask, björk, ek och andra inhemska, ej specificerade träslag, 209,731 kilo; af valnöt

och päron samt af mahogny, jakaranda och andra utländska träslag, försedda med äkta eller oäkta förgyllning, 139,870 kilogram.

Genom denna stora import af snickeriarbeten, hvaraf den förstnämnda klassen, enligt nu gällande tulltaxa, drager en tull af endast 2 öre, den andra 4, den tredje 8 och slutligen den fjerde af här uppräknade 15 öre pr kilo, hafva prisen så nedtryckts, att nyssberörde möbelsnickare, som äfven under bättre förhållanden med knapp nöd förmodade försörja sig och sina familjer, numera bragts till förtviflan.

Förvissad om att alla, ehvad åsigter de än för öfrigt må hafva i tullfrågan, skola behjerta dessa *små* industriidkares synnerligt tryckta ställning, vågar jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen, med ändring af nu gällande bestämmelser uti ifrågavarande del af tulltaxan, måtte besluta, att alla mer eller mindre arbetade trävaror, derunder inbegripna snickare- och stolmakarearbeten, af furu eller gran, utan betsning, målning eller lackering, må åsättas en tull af 5 öre; af nyss nämnda träslag, med betsning, målning eller lackering, 10 öre; af aln, ask, björk, bok, ek och andra inhemska, ej specificerade träslag, massiva eller dermed fanerade, 15 öre; af päron och valnöt samt af mahogny, jakaranda och andra utländska träslag, massiva eller dermed fanerade, äfvensom arbeten, försedda med äkta eller oäkta förgyllning 25 öre, allt pr kilogram.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1887.

C. A. Oléhn.

---